

Kusursuz Cinayet Yoktur / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Kusursuz Cinayet Yoktur / dedektif hikaye BİR YILBAŞI
POLİSİYESİ – KUSURSUZ CİNAYET YOKTUR

Mesih, kendisine artık ihtiyaç kalmadığı zaman gelecektir; ortaya çıkışının ertesi günü gelecektir; o, son gün değil, en son gelecektir.

Franz Kafka

Birkaç saat sonra yeni yıl kutlanacaktı. Yeni bir yıla girecektik, yeni umutların yeşerdiği, pırıltılı ışıltılı gıcır gıcır bir yıl olacaktı. Tabii şu yerde yatan zavallı kurban için değil. O eski yılda kalmıştı, kirlenmişlik ve kan kokuyordu. Parfüm kokması gereken, şimdi ters bir açıyla duran o güzelim boynu ölüm kokuyordu.

Olay sıradan bir cinayet olabilirdi, şu her zamanki aşk cinayetlerinden birisi. Kadın adamı aldatmıştır, ya da adam aşırı kıskançlığının kurbanı olmuştur, kadın yüz vermemiştir, bu yüzden ölümü hak etmiştir vs. Kurbanın yakınlarını sorgular, itiraf ettirir ve böylelikle olay dallanıp budaklanmadan dosyayı kapatabilirdik. De öyle olmadı, ne yazık ki. Bu cinayeti sıradan kılmayan yegâne şey, kurbanın ağzına tıkılmış bir kağıttı. Şu son günlerde ortaya çıkan, herkesin

bir kurtarıcı beklediği deli saçması şeylerden biri. Mesih gelecekmiş de hepimizi kurtaracakmış da, kurtarılmaya olan ihtiyacımız arttığına göre bu tür söylentilerin çıkması normaldi tabii. Normal olmayan ise buna inanan sayısının gün geçtikçe artmasıydı.

Olay yeri inceleme işini bitirmişti, bize düşende merkeze gidip kamera kayıtlarını inceleyerek önemli bir ipucu yakalamaktı. Kadın avukattı, kimliğini araştırmamıza gerek kalmadan olay yerinde bulduğumuz çantasından çıkan kartvizit ve kimliğinden anlaşılıyordu. Avukat İpek Tanyeri. Kadının üzerinde çarpıyı andıran koca bir yarık açılmıştı. Alnından başlayıp göbek deliği hizasında biten kanlı bir çizgi. Oldukça keskin bir bıçakla yapıldığı belliydi, neredeyse cetvelle çizilmiş kadar da düzgündü. Bir an içimin bulandığını hissettim, yılbaşı gecesini bir şeyler atıştırmam diye sabah kahvaltısı dışında mideme bir şey girmemişti. Yapılacak iş çoktu, en iyisi merkeze gittiğimde bir şeyler atıştırmaktı ki bir cinayet ihbarı daha geldi. Haydaa, bu da nerden çıkmıştı şimdi, yılbaşı gecesini iki cinayet işlenmişti ve olay yerleri birbirine çok yakındı. İkinci kurbanın bulunduğu yere gittiğimizde, ilkinin benzer bir manzara ile karşılaşmıştık. Bu defa bir erkek cesediydi bulunan. Boyunu kırılmıştı ve çarpı işaretli, oldukça düzgün bir kesik yapılmıştı. Elleri önden birleştirilmişti ve parmaklarının arasında bir not göze çarpıyordu. Yine şu mesihle alakalı bir nottu bu, ayrıca adamın muhtemel ona ait kartviziti de iliştilmişti. Dr. Cihan Aras. Kadın ve Doğum Hastalıkları Uzmanı. Aynı gece bir avukat ve bir doktorun öldürülmesi hayra alamet değildi. Kurbanların üzerinden çıkan notlara ve öldürülme şekillerine bakılacak olursa, nur topu gibi bir seri katilimiz olmuştu. Ki seri katiller üzerine geçmişte bir inceleme yapmıştım. Bazen öldürme serisini takip etmeden canları sıkıldıkça da cinayet işleyebilirlerdi. Kafamda bu ve bunun gibi yüzlerce olasılık vardı. Ve ben nereden başlayacağımı bir an için kestirememiştim. Yılların verdiği yorgunluktan olsa gerekti. Yoksa nasılsa yakalayacaktım katil ya da katilleri. Çuvalladığım bir olay olmamıştı şimdiye kadar, hangi

delikteyse bulup çıkarırdım elbette.

31.12.2017 Pazar, 22.38

Hay ben şu salak yardımcıma izin veren kafama ne diyeyim! Gerçi nerden bilecekti ki çocuk, kırk yılın başı amirinden yılbaşı gecesi izin koparmış, kız arkadaşıyla takılacaktı. Çağırsam bile bu karda kışta şehir dışından gelmesi uzun sürerdi, zaten ertesi gün gelecekti. Ben de merkeze gidip kamera kayıtlarını incelerdim. En iyisi buydu. Diğer yardımcımla ki ekibe yeni almıştım onu, şimdilik bir sıkıntı yaşamam da henüz çalışma tarzımı kavrayamadığından leb demeden leblebiyi anlamıyordu, onunla idare edebilirdim. Olsun, zamanla o da alışırdı. Alıştıırırdım nasılsa.

Tam da olay yeri incelemekten ön bilgileri almaya çalışırken bir cinayet anonsu daha geçilmişti. Bu defa gerçekten haydaalılık bir durumdu. Ceset, ikinci kurbanın bulunduğu yerin yakınlarındaydı ve durum gerçekten korkutucu bir hal almıştı, yılbaşı gecesi peş peşe işlenen üç cinayet. Başımın dönmesi artmış, midem iyiden iyiye bulanmaya başlamıştı.

Olay yerine vardığımızda gördüğümüz manzara diğer kurbanlarıinkiyle hemen hemen aynıydı. Adamın boynu ters açıdaydı. Muhtemelen önce boynu kırılarak öldürülmüştü. Sonra ayakları ve kolları yan tarafa iyice açılarak, yine çarpı işaretinde boydan boya bir kesik atılmıştı. Adamın pantolon kemerine sıkıştırılmış, üzerinde ne yazdığını tahmin edebildiğim bir not ve kurbanın korkuyla açılmış gözleri. Bu defa adamın ne kartviziti vardı üzerinde ne de kimliği.

İnceleme ekiplerinin verdiği ön bilgi, üç kurbanın da eş zamanlı öldürülmüş olabileceğiydi. Bunları yapan her kim ya da kimlerse, maktulleri tanıyor olmalıydı. Ya da tanımıyor olabilirdi, belki özellikle yılbaşı gecesi avlanmaya çıkmış bir manyaktı, insanları rastgele seçiyor da olabilirdi. Belki tehlikeli bir örgütle karşı karşıyaydık. Her şey olabilirdi, lanet midem sağlıklı düşünmeme engel olmasaydı bir de.

Jet hızıyla ön çalışmaları tamamlayıp merkeze döndüm. Alev alev yanan mideme bir şeyler tıkıştırıp yeni yardımcı

yardımcımla bu gece yaşananları analiz edip bir an önce evime gitmek istiyordum. Açıkçası bu gece başka bir cinayet vakası ile daha karşılaşmak cazip gelmiyordu.

Merkezdeki işleri tamamlayıp evime döndüğümde vakit çoktan yeni bir yıla girdiğimizi gösteriyordu. Yorgunluktan ölmek üzereydim ve tek istediğim şey bir duş alıp üzerimi değiştirmekti. Acil çağrıyla apar topar şehir dışından dönecek olan yardımcım ile yoğun bir gündem bizi bekliyor olacaktı. Cinayetler basına çoktan sızmış olabilirdi, neyi ne kadar yazdıklarına bakacaktık, sonra katili bir an önce yakalamamız için yukarının baskısı ile uğraşacaktık. Kurbanların hayatları didik didik edilip yakınları sorgulanacaktı vs. Umarım devamı gelmezdi cinayetlerin, katil ya da katillerin özellikle yılbaşı gecesini seçmeleri ve şu dini mesajlar. Off artık yaşlanıyor muydum ne, bir an gözümde büyüdü işler.

Az biraz toparlanıp merkeze döndüğümde acar yardımcımı karşımda buldum. Maşallah, her yerinden sağlık ve gençlik fışkırıyordu, benim gibi değildi tabi. Muhtemelen birkaç seneye kadar yerimi ona devredecektim. Ben de artık hayatımı yaşamak istiyordum, olaysız ne kadar durabilirsem tabii.

Yardımcımla kısa bir özet geçtik. Ekibi toparlayıp yapılacakları anlattıktan sonra herkes dağıldı. Ben de müdürümün odasına geçerek gerekli açıklamaları ve basın bilgisini paylaşacaktım. Dün gece yaşananların verdiği yorgunlukla yarı bitkin halde odadan çıkmak üzereyken gözüm gayriihtiyari şekilde yardımcımın masasına takıldı. Her zamanki gibi dağınık notlar, kalemlüğün orasına burasına yapıştırılmış post-itler, ıvır zıvır fişler vs. Düzenli ve sistematik çalışmayı öğretemeyecektim bunlara. Notlara şöyle bir göz atıp çıktım.

Müdürün odasındaki işim bittikten sonra ofisime geçip biraz daha çalıştım. Karnım saatlerdir alarm veriyordu. Artık susturamayacağımı anlayınca, midemdeki yangını söndürmek üzere her zaman gittiğimiz köftecide buluşmak için yardımcımı aradım. Ekibim bu süre zarfında gerekli bilgileri toplama konusunda epeyi bir ilerleme kaydetmişti. Bu iş bittiğinde yemeğe götürecektim hepsini. Hak etmişlerdi doğrusu.

Geç vakitlere kadar çalıştıktan sonra yardımcım ile beraber emniyet binasından ayrıldık. Suratım artık ne hal aldıysa bana gidelim abi, bira falan var evde, kafan dağılır dedi. Zihnimdeki düşünce sırasını bozmadan; olur, öyle yapalım madem dedim.

Arabayı hemen evin önüne park ettik. Yer bulabildiğimiz için şanslıydık, sokağın her iki tarafı da doluydu çünkü. Üç kat yukarıdaki daireye çıktık. Güzel ve sıcak bir salon karşıladı beni, kendi evime kıyasla epeyi büyüktü. Yardımcım; rahatına bak abi, ben içecek bir şeyler alayım mutfaktan, ev senin dedikten sonra içeriye geçti.

Ev oldukça konforlu ve rahat görünüyordu. Deri görünümlü koltuklar, onlarla uyumlu halı ve perdeler, benim almayı pek düşünmediğim tarzda ve belli ki son teknoloji bir televizyon, köşede duran ceviz kitaplığı ile gayet düzenli, güzel bir evdi. Yardımcımı beklerken kitaplığa şöyle bir baktım. Kitaplar boy ve neredeyse renk sırasına göre dizilmişti. Açıkçası rahatsız edici ve ürkütücü bir havaları vardı. Sanki birazdan hepsi canlanacak ve içindeki karakterler benimle konuşmaya başlayacaktı. Yorgunluğun verdiği etkilerdi tabii bunlar. İnsan aklı işte, tam bir muammaydı, ne zaman nerede ne yapacağı belli olmayabilirdi. Zihin ise bana göre karmaşık bir matematik problemiydi, bazen içinden ne geçtiği anlaşılmazdı. En akıllı görünenimizin içinden bir deli, en sakın görünenin içinden bir canı çıkabilirdi.

“Kitaplara mı şaşırdın yoksa abi?” diyen sesle aniden irkildim. Hazırlıksız yakalanmıştım, yardımcım elinde biralarla çıkıp gelmişti. Gülümseyerek koltuğa oturdum. Biramı açıp ilk yudumdan sonra “Neden?” diye sordum. “Neden yaptın bunları?”

Gülümsedi. “Neyi neden abi, anlamadım,” dedi. “Saklama,” dedim, “Buraya kadarmış, neden o insanları öldürdün, derdin neydi?” Tekrar gülümsedi ama bu defa buz gibi keskinleşti bakışları. İçlerinde delici birer sivri parça vardı, korkutucu bir hal almıştı. Gayri ihtiyari elim silahıma gitti. ‘‘Gerek yok abi, nasılsa anlatacaktım,’’ dedi. Yine de tedbiri elden bırakmayarak “Anlat,” dedim. “Dinliyorum seni.”

“Abi, benim rahmetli peder hâkimdi, biliyorsun. Bana da çocukluğumdan beridir adil olmayı öğretmişti. Babam, suç işleyenlere karşı o kadar acımasızdı ki, işledikleri suç tek taraflı olmasa bile kararları ve tavrı asla değişmezdi. İşlenen suçun içeriğine göre de acımasızlığı artardı. Sürekli olarak dünyanın kötü bir yer olduğunu ve suçluların bazen az ceza almasına çok sinirlendiğini, elinde olsa bunların cezasını kendisinin vereceğini söylerdi. Sertti babam. Asla yumuşak bir baba olmadı, asla bana ve anneme merhamet göstermedi. En ufak bir yaramazlığımda ya da derslerimde notlarım düşmüşse, bunun cezasını hemen verirdi. Evdeki o karanlık dolapta büyüdüm abi ben. Çocuktum, korkuyordum, babam acımasız olmamı istiyordu, asla merhamet göstermeyecektim kimseye. Yumuşak karakterli olmak, insanlara acımak acizlikti ona göre. Ben bu acizliği asla göstermemeliydim, babam gibi olmalıyım, hâkim babanın merhametsizlikte ona yakışır oğlu.

“En sonunda annemi de delirtti babam. Sinir hastası oldu kadın, içine kapandı, kimselerle görüşmedi. Kliniğe yatırmak zorunda kaldım abi, akademiye girmişt看, polis olmak istiyordum çünkü suçluları yakalayıp cezalarını çektirecektim. Annemi, o güzel kadını, o duygulu ve evde şarkılar söyleyerek iş yapan kadını kendi ellerimle, babamın acımasızlığından delirmiş bir halde kliniğe yatırdım. Babamdan intikamımı alacaktım, bunun için yeterince cesaretim yoktu, babamın söylediği gibi bazı huylarım zayıf karakterli anneme çekmişti. Neyse ki kader benden önce aldı intikamını babamdan. Yıllar önce yine bir merhametsizlik örneği göstererek, henüz yeterince delil toplanmamışken zavallı bir adamı, bir kadına tecavüz edip ölümüne sebebiyet vermekten mahkûm etmişti. Adam hapiste kahrından ölmüştü, oğlu ise bir akşam babamı kıstırarak kurşunlamıştı. Bense oğlunun yurtdışına kaçmasına yardım etmiştim. O zamanlar yeni başlamıştım polisliğe. Kolay olmuştu benim için.

“Babam ölünce rahatlamıştım, çocukken geçirdiğim incinmeler kaybolmuştu artık, her şey çok güzel gidiyordu. Mesleğimi seviyordum, suçluları yakalayıp adalete teslim etmek bana haz veriyordu. Ta ki bir kıza tecavüz edip vahşice öldüren o

adamin delil yetersizliginden saliverilmesine kadar. Hatirlarsin, uzun zaman once Ataköy'de ki bir evde genç bir kız öldürülmüştü, yapılan otopside ise kiza 5 aylık hamile iken kürtaj yapıldığı ortaya çıkmıştı. Kızın yüzü yara bere içindeydi hani, ölesiye dövülmüştü, vücudunda sigara izleri vardı. İşte o kızın katilinin şu zengin adamın oğlu olduğu söyleniyordu, otomobil galerileri, ihaleleri olan. Dava uzun sürmüştü, sende biliyordun orospu çocuğunun yaptığını. Elimiz kolumuz bağlanmıştı ya, en sonunda yine zavallı biri üstlenmişti suçu. Avukat ne yaptı etti hapse tıktırdı sonunda. Dosya da kapanıp gitmişti hani.

“Abi ben bunu hazmedemedim işte. İçimde bir şeyler canlanıyordu, sürekli kâbuslar görüyordum, kâbuslarımda babam parmağını sallıyordu bana, annemi görüyordum sonra, konuşmadan boş gözlerle bana bakıyordu yine. Sonra o kızın yüzü geliyordu karşıma, hesap soruyordu yüzü, bana bunu neden yaptılar diye. Bazı geceler bebek ağlaması ile uyanıyordum. Kâbuslar dayanılmaz oluyordu, içinden çıkamıyordum. Sana anlatsam görevden alıp tedaviye yollardın, belki bir daha polislik bile yapamayabilirdim, ya da pasif bir göreve verirlerdi beni. Bunu kabullenemezdim. En sonunda, bu kâbusları dinleyip zavallı kızın katiline kendi ellerimle ceza vermek istedim. Hem kızın ruhu huzur bulacaktı, hem karnındaki masum bebeğin, hem de benim o bir türlü susmak bilmeyen vicdanım artık rahatlayacaktı. Delirmiş gibiydim abi, kızın katili o piçi babası yurt dışına kaçırmıştı, cinayet büroya terörle mücadeleden gelmiştim, biliyorsun. Yurt dışındaki bağlantılarımı kullandım, ama orospu çocuğunun izini bulamadım. Kâbuslar devam ediyordu dayanamıyordum. En sonunda o piçi hapisten kurtaran avukatı ve zavallıya kürtaj yapan doktoru cezalandırmak istedim. Kızın ailesine para verdikleri belliydi, babası aileden şikayetçi olmadığını, kızıyla herhangi bir bağlantılarının bulunmadığı şeklinde ifade değiştirmişti. O şerefsizi de öldürecektim, karar vermiştim çoktan. Daha doğrusu kararı her gece gördüğüm kâbuslar vermişti, ben sadece yerine getirecektim.

“Sıra bunu nasıl yapacağıma gelmişti. Plan kurmaya başladım,

aslında yakalanıp yakalanmamak çokta umurumda değildi. Her gece bana seslenen hayaletler artık sussun, bu bana yeterdi. Önce avukatı takip ettim, kadın tedbirliydi tabii, ne de olsa pisliklerini örttüğü insanlar paraya boğmuşlardı onu. Günlerce düşündüm. Avukata bu şekilde yaklaşamayacağımı anlayınca, en sonunda kürtaşı yapan doktora ulaşmayı denedim. Doktor da bir şekilde yırtmıştı tabii, ama biliyorsun iyi iz sürerim ben. Doktoru buldum, telefonla aradım bir gün. Kızın ölümüne sebep olanlardan birinin de kendisi olduğunu, elimde buna dair kanıtların bulunduğunu ve ömür boyu hapse attıracağımı söyleyerek, para koparmaya çalışan bir şantajcı gibi davrandım. İnandı tabii, korku belası nede olsa. Yardım istemeye kalktığı anda bunu anlayacağımı ve ailesini acımadan öldüreceğimi söyledim. İşimi garantiye almak içinde, kızının okula giriş çıkış saatlerini önceden tespit etmiş ve bunu söylemiştim. Doktor zokamı yutmuştu, kim olduğumu bilmiyordu, tedirgin olmuştu. Sıra ise avukata gelmişti.

“Avukatı ikna etmem kolay olmamıştı tabii, doktor gibi hemen yelkenleri suya indirmezdi, bana inanmaz ve peşime düşerdi, sen de iyi bilirsin bu avukat milletini. Ona, uyuşturucu işinden narkotikle başı belada olan bir mafya babasının tetikçisi olarak ulaştım. Bizim bazı işlerimiz vardı ve bunları halletmesi karşılığında ömrü boyunca yetecek kadar paraya boğacağımızı söyledim. Önce güvenmedi tabii, narkotikten ulaştığım bazı bilgileri verince rahatladı. Görüşebileceğini söyledi, kalabalık bir yerde görüşüp detayları konuşacaktık. Öyle söyleyince daha da güvendi paragöz orospu. Özür dilerim abi.

“Sıra kızın babasına gelmişti. Onu da galerici ailenin avukatı olarak aradım. Savcılığın delilleri yetersiz bulunduğunu ve soruşturmanın yeniden açılacağını, bu işin sonunun kendisine kadar gideceğini ve bu yüzden bir an önce yurt dışına çıkması gerektiğini söyledim. Gözü korktu tabii şerefsizin. Para istedi, çok para. Bunun önemli olmadığını, kendine yetecek kadar para vereceğimizi söyledim. Para be amirim! Öz kızını gözü kırpmadan para için satan baba! Kızının ölüsünü satan biri insan değildi, dünya çok boktan bir yerdi be amirim.

Adalet parası olanlara dokunamıyordu, onlar istedikleri gibi çalışıyor, öldürüyor, gözü doymuyordu. Ama bu defa öyle olmayacaktı işte. Dünyayı olmasa bile zavallı bir kızın ve bebeğinin çığlıklarına ses veren biri çıkmıştı işte, bu ben olacaktım!

“Geriye kalan iş çok basitti, her üçüne de birbirine yakın mesafelerde buluşma yeri ayarladım. Saatleri de buna göre hesaplamıştım. Zor olmayacaktı bu kısmı. Zor olan senden izin koparmaktı, eğer izin alamasaydım işlerim ters gidecekti çünkü. Titizlikle kurduğum plan boşa gidecek ve bu üç şerefsiz hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edecekti. Bende pişmanlıklar içinde kâbuslarımla kıvrınanacaktım her gece. Abi, dayanılır gibi değildi inan.

“Kız arkadaşımı bahane ederek izin istedim senden, biliyorsun ben öyle izin alacak biri değilim, sende sağ olasın hiç ikiletmedin beni. Ne de olsa çok çalışıyordum ve buna sığınarak izin almam kolay olmuştu. Her şey istediğim gibiydi, yılbaşı gecesini ise özellikle seçmiştim. Yeni bir yıl ile birlikte bende arınacak ve temizlenecektim. Aslında niyetim teslim olmak değildi, ama hani şu anneme çeken zayıf karakterim var ya, işte ona karşı koyamadım. Amirimi ve birlikte çalıştığım ekip arkadaşlarımı aptal yerine koyamazdım. Ben böyleyim işte abi, sezarın hakkı sezara.”

“Peki,” dedim yardımcıma, araya girme ihtiyacı hissederek ve bir soluk versin diye. “Bu çizgiler ne oluyor, bir defada işlerini bitirmek yerine neden uğraştın sonradan? Maktullerin önce boyunlarını kırıp sonradan üzerlerinde bıçak ya da işte her neyle yaptıysan çizik atmışsın. Niye tek defada öldürmekle yetinmedin?”

Güldü yardımcım. Gülüşünde acımasız, ama bir tarafıyla da güçlü, güven veren tuhaf bir şey vardı. Ne yaparsa yapsın haklı olduğunu düşündürüyordu insana. Öte yandan buz gibi bakışlar ürkütüyor, karşısındaki insanı bir hata yapmaktan, yalan söylemekten alıkoyuyordu. Yalan söylediğinizi anladığı zaman, sadece bakışlarıyla bile sizi öldürebilecek güçteki o insanlara benziyordu yüzü. Bu tarafıyla ürkütücüydü, korku veriyordu. Korkmak insani bir histi, karşısındakine güvenmekle

bu ürpertici bakışlardan korkmak arası garip bir durumdaydım şimdi. Derin bir soluk aldı. Sonra gayet sıradan bir öykü anlatıyormuş gibi rahatlayarak birasından kocaman bir yudum çekti. Küçük bir oğlan çocuğuydu şimdi. İşlediği bir kabahati, çocuklara özgü bir saflıkla babasına anlatan küçük bir erkek çocuğu vardı karşımda. Ama aynı zamanda ellerine kan bulaşmıştı. Bir katildi o, her ne kadar haklı sebepleri olsa da sonuç değişmiyordu işte. Devam etti anlatmaya, aynı saf bakışlarla.

“Çocukken en sevdiğim ders geometriydi, çizgileri ve formülleri çok seviyordum, onlar üzerinde uğraşmak hoşuma gidiyordu. Kararlıydı çünkü çizgiler. Nerede başlayıp nerede duracaklarını biliyorlardı. Yön değiştirseler de hiçbir şekilde sapmazlardı doğrudan. Bu yüzden severdim çizgileri. Düzgünlerdi, ne istediklerini bilirdi çizgiler.

“Babama ne zaman o çok gurur duyarak yaptığım geometri ödevimi göstersem, eğreti ve küçümser bakışlarla göz atıp, olmamış derdi. Sil bunu, daha iyisini çiz. Saatlerdir çizip uğraştığım ödevimi silmeyeceğimi söylediğim anda, kanımı donduran bir gülümseme yerleşirdi bakışlarına. Yanağıma vurur gibi dokunup bir daha tekrarlardı. Çocuktum abi, gözümden yaş süzüle süzüle diklenirdim babama. Bu defa hiçbir şey söylemeden kolumdan tutup odama sürüklerdi beni. Sandalyeye oturtup çiz derdi, düzgün çizene kadar buradan çıkmayacaksın. Ben de ağlaya ağlaya odada ne kadar boş kâğıt varsa çizgi çekerdim. Düzgün olmalıydı çizgilerim, o kadar düzgün olmalıydı ki kusursuz saymalıydı bakan.

“Bu yüzden şerefsizlerin hepsinin üzerini bir kalemde çizdim. Kız arkadaşım adli tıpta biliyorsun, gizlice neşter almak hiç zor olmadı bana. Kusursuz kötülükteki suçlarına ancak kusursuz çizgiler yakışırdı çünkü.

“Kötüleri cezalandıran bir mesih gibi hissediyordum kendimi artık. Adaleti sağlamıştım. Herkes payına düşeni almıştı, hak ettiğini almıştı. Annemi kurtaramamıştım belki ama o zavallı kızın mesihi bendim. Not yazma işi sonradan aklıma geldi. Bu cinayetlerin sebebini anlamalıydı herkes. Adaletin sağlandığı bilinmeliydi. Avukatın notunu lisede okuduğum Kafka’dan

seçtim, aslında başta sadece tek bir not yazacaktım ama sonradan hoşuma gitti bu yazma işi. Bak şimdi anlatırken bile gülüyorum hoşuma gittiğinden. Diğer notları biliyorsun zaten. Doktor için en uygun olanı bu değil miydi sence de abi? Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde yıkıma uğratabilen Allah'tan korkun''. İncil'den aldım abi, dedim ya çok okurum ben abi. Allah'tan korksaydı o bebeğe de kıza da bunu yapmazdı şerefsiz. Kızın babası da adi şerefsiz bir orospu çocuğuydu, para için kızını satan bir ölü hırsızıydı. Hem Allah Kuran'da dememiş mi abi, hırsız erkeklerle hırsız kadının yaptıklarına karşılık, Allah tarafından ibret verici bir ceza olması için ellerini kesin, diye? Bu pislikte kızının ölü bedenini soymuştu, ellerini kesmek yetmezdi elbette. Kusursuz adilikteki suçlarına yakışan kusursuz çizgiler var şimdi bedenlerinde. Kendimle gurur duydum sonra. "Gerisini biliyorsun. Sana anlatacaktım, uygun bir zamanı bekliyordum. Kismet, sen benden önce davrandın. Abi, artık gerçeği bildiğine göre, sen nasıl anladın benim yaptığımı? Dikkatli davranıp iz bırakmadığımı düşünüyordum. Hakikaten abi, nasıl anladın bir günde bunu?"

Sözleri tükenmişti yardımcımın. Sözleri gibi kendi de tükenmiş, bitmişti. Doğrusu bana da söyleyecek başkaca bir söz bırakmamıştı. Adaleti arayan bir çocuk duruyordu karşımda şimdi. Adaleti yerine getirerek babasından aferin bekleyen küçük bir çocuktuk o. Daha ötesi değildi. Ama aynı zamanda katildi de. Her isteyen istediği gibi adalet dağıtamazdı, izin veremezdik, bunun sonucu kaos olurdu çünkü. Dünya böyleydi işte. Biz yakalıyorduk, adalet duruma göre işliyordu. Kime neye göre, ne kadar adil olunacağına güçlü olan karar veriyordu. İnsanlar bu yüzden mesih bekliyordu, bulamadıkları adaletin hep biri tarafından kendilerine verilmesini istiyordu. İnanmak ve biri tarafından kurtarılmayı beklemek en kolayıydı belki de. İnsanlar kolay olanı severdi çünkü. Güçlü olanı severdi.

"Hatırlarsan ekiple toplantı halinde durum değerlendirmesi yapıyorduk," diye başladım anlatmaya. "Sen de cinayetlerle ilgili notlar alıyordun. Yapmanız gereken işleri verip sizi

gönderdikten sonra müdüre bilgi vermek üzere notlarına bakmak istedim. Belki kaçırdığım bir şey olmuştur diye. Notlarına bakarken bir şey gözüme ilişti. Size bilgi verirken cesetlerin üzerinde bulunan mesih yazılarından bahsetmiştim. İlk cesedin üzerindeki notu aynen aktarmıştım zaten, hepiniz biliyordunuz ne yazdığını. Ama ikinci ve üçüncü cesetteki notlarda tam olarak ne yazdığından bahsetmemiştim. Dolayısıyla kelimesi kelimesine bilmeniz mümkün değildi. Zaman ilerliyordu, notlara sonra da baksak olur diye geçiştirmiştim. Nasılsa verilen mesaj aynıydı. Bir tek yılbaşı gecesini yanımda olan çaylak biliyordu. O da zaten ben bir şey söylemeyince bahsetmemişti. Belki söyleseydi, tedbirini alırdın. Ben buna tamamen tesadüf diyorum, tabii sen ilahi adalet de diyebilirsin.

“Aklıma senden şüphelenmek gelmediyse de içime kurt düşmüştü. Bizim çaylağı arayıp diğer notları sordum, kimseye bahsetmediğini söyledi. Sonra kız arkadaşını aradım, yılbaşını ailesinin yanında geçirmişti, sanırım sen de bu detayı atlamıştın. Arabanın plakasını giriş çıkışlardan kontrol ettim, şehir dışına çıkmadığını da öğrendim. Sonra polislik sezgi ve tecrübelerimden bu ölen üç kişinin bağlantılı olabileceği aklıma geldi. Önce avukatın kim olduğunu hatırladım, uzun zaman geçmişti üzerinden ama hafızam beni yanıltmamıştı. Öldürülen genç kızın dosyasından kontrol ettim, doğrudu. Aynı avukattı. Üzerinden kimlik çıkmayan üçüncü cesedin fotoğrafını teyit ettim, kızın babasıydı. Doktor ise işin bonusu olmuştu bana.

“Aklımın almadığı tek şey senin bunu neden yaptığındı. Onu da sen anlattın zaten.”

“Abi ne yapacaksın peki?’, dedi. Ses çıkarmadım. Bir müddet öylece kaldık. Karşımda bir elinde kanlı kılıcıyla adalet dağıtan bir çocuk duruyordu, diğer elinde ise adaletin terazisini tutan bir hâkim baba. Hem baba oluyordu hem çocuk. İnsanları huzura kavuşturan bir mesih miydi, eğer beklenen mesih böyle bir yöntem kullanacaksa bu doğru değildi. Kanla olmamalıydı bu.

Yüzüne baktım. Dikkatlice baktım. Anladı. Zeki çocuktu, kafasını sallayarak gülümsedi. Veda ediyordu, veda ediyordum.

Bir Şey demeden öylece çıkıp gittim.

Ertesi gündü. Pırıl pırıl bir sabahtı. GüneŐ vardı ama ısıtmıyordu. Evden ıktım. Emniyete gidecektim ve birazdan yardımcımın kafasına tek kurŐun sıkarak intihar ettiği haberi bomba etkisi yapacaktı. İtiraf mektubu bıraktığına ve dn geceye dair bir Őeyden bahsetmediğine adım gibi emindim. Olay gazetelere polis cinneti olarak geçecekti, bunu da biliyordum. Bilmedikleri tek Şey ise, adaletin er ya da geç tecelli edeceğiydi.

Özlem SOLAK. Detektiv proza